

To sekunder før

■ JOHANNA WESTIN >>> Lege i spesialisering, psykisk helsevesen Østmarka

Etter en litt strabasiøs tur til Snøhetta på tampen av sommeren – som endte med fibulafaktur, helikopter ned fra fjellet og påfølgende sofaleie – passet det fint at en venninne kom innom med flere nye bøker, deriblant romanen *To sekunder før mirakelet*.

Jeg uttrykte på forhånd at jeg nå hadde behov for en «feelgood-bok», og denne kan vel på noen måter falle inn i sjangeren selv om den også berører dyp sorg og mye tristhet. Forfatteren Agnes Ledig er en fransk jordmor og forfatter og dette er hennes første bok som er oversatt til norsk. Boken vant den franske bokhandlerprisen 2013.

Boken omtales som en hyllest til håpet og den viser helt tydelig hvilken styrke et menneske kan hente fram når man rammes av store livskriser. Det er svært sjelden jeg blir rørt til tårer, men under lesing av denne boken kjennes både smerte, glede og mest av alt håp.

Jeg liker bøker som dette, hvor ulike

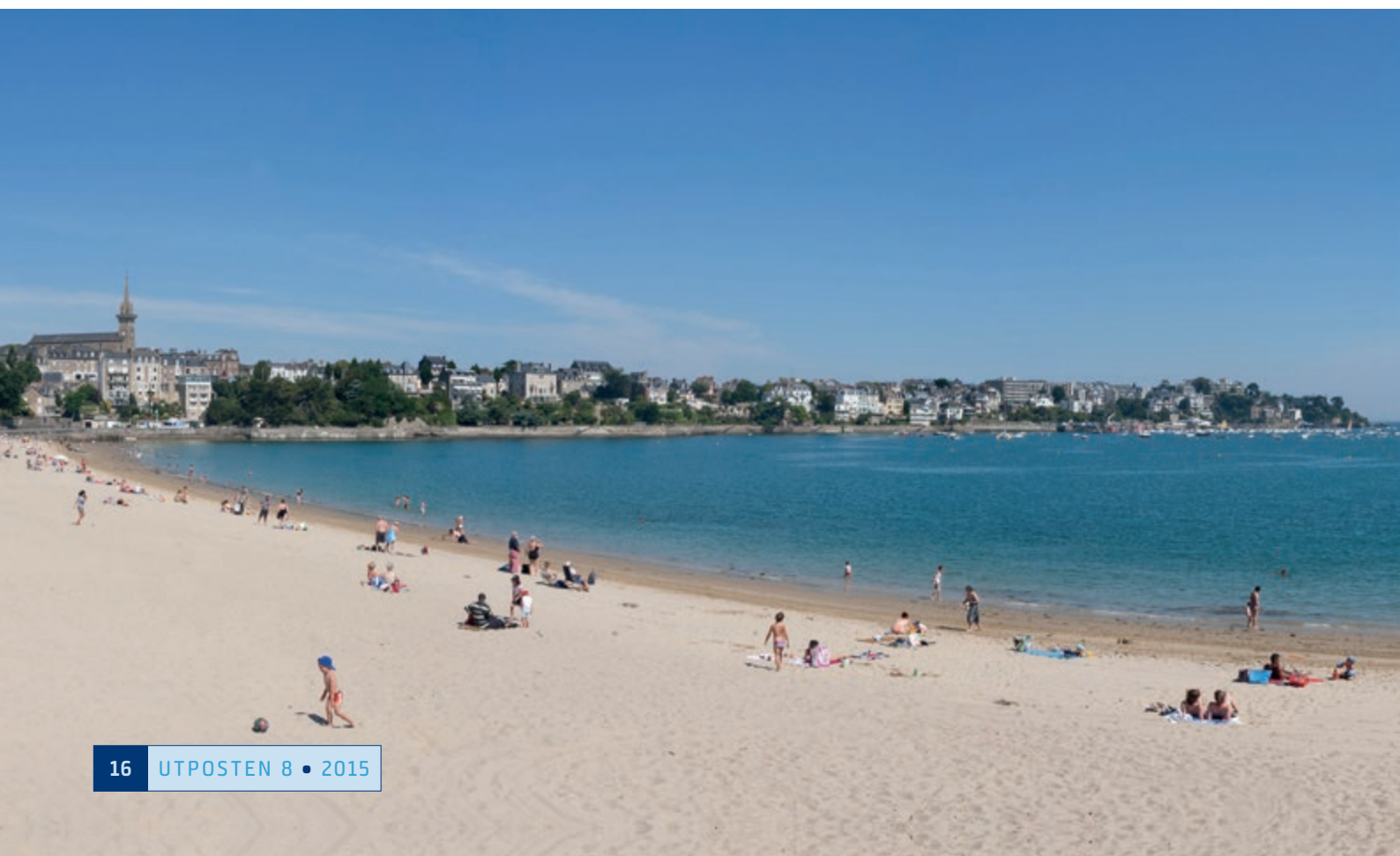
skjebner møtes under uventede omstendigheter. Den beskriver hvordan menneskeskjebner med helt ulike utgangspunkter og levde liv, finner glede i hverandres selskap.

Hovedpersonen Julie jobber som kassadame og er alenemor for treåringen Ludovic, kalt Lulu. Livet er utfordrende med en streng og lite forståelsesfull sjef, monoton arbeidshverdag og trang økonomi. Brått en dag møter den godt voksne og generøse Paul opp i butikken og inviterer henne og sønnen Lulu med på en reise til Bretagne. Med på turen er også Pauls sønn, Jerome, en utbrent allmennlege som har bestemt seg for å ta noen måneders pause etter å ha mistet sin kone i selvmord. Det er med mye motstand Jerome etter hvert aksepterer at hans far velger å ta med seg disse to helt fremmede på deres felles ferietur. Jerome har i tillegg en noe stresset vikar på kontoret som ringer ham hyppig for alle slags problemstillinger som dukker opp under hans fravær. Denne relasjonen skildres

med varme og humor og man kan lett kjenne seg igjen i en vanlig hverdag som allmennlege.

Den eldre mannen Paul bærer også på sine vansker: et lengre ekteskap uten glede og dybde. Hans kontakt med alenemoren Julie beskriver han som balsam for sjelen. Paul er tydelig sjarmert av Julie og tar henne og sønnen under sine vinger på sitt vakre vis. Julie overtales til sist da hun ser at denne mannen kun har gode intensjoner – og relasjonen uansett vil være en berikelse for både henne og lille Lulu.

Disse menneskene, med hver sin vanskelige livshistorie, deler en nydelig reise sammen der de alle klarer å gjenvinne en ny mening med livet. På tross av ulike utgangspunkter klarer de på forskjellig vis å bidra til hverandres videre rehabilitering. Historien er følelsesladet, og romanen berører viktige tema som håp og vennskap. Romanen har en god karakteroppbygging og gir flotte betraktninger rundt store og



miraklet

små spørsmål. Den fineste delen av boken er nok skildringene fra turen til Bretagne og dagene de deler ved stranden. Boken veksler mellom glede og sorg, men taler rett til hjertet fra perm til perm. Man kjenner godt at forfatteren ønsker å formidle håp, ikke utenkelig formet av det faktum at forfatteren selv har opplevd at hennes sønn ble rammet av leukemi som barn. Skildringene og opplevelsene i boken kjennes ektefølt og man får en godhet overfor de ulike menneskene i Julies krets, og også overfor Julie og de utfordringer hun møter idet sønnen blir hardt skadet i en ulykke.

Boken er lettlest og fin. Den balanserer fint mellom tristhet, humor og alvor. På tross av alvorlige tema, kjenner man på en god følelse i sinnet etter å avsluttet boken.

Jeg skulle faktisk ønske den var lengre. For akkurat som jeg innen filmverdenen liker serier bedre enn enkeltstående filmer, liker jeg nok lengre bøker bedre enn de kortere.

■ JOHANNA.WESTIN@GMAIL.COM

